Dosarul nr. 3-4569/2024
2-24120424-12-3-23102024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

09 octombrie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediu Râșcani)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Cristina Panfil
Grefier Eugenia Dîrțu

Cu participarea interpretului Talukder Sydur

examinând în ședință închisă acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

c o n s t a t ă :

Argumentele participanților la proces:

La data de 23 octombrie 2024, ***** a depus cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General pentru Migrație solicitând: anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI. nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 prin care a fost respinsă cererea de azil și obligarea Direcției Azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI să-i acorde azil pe teritoriul Republicii Moldova și anume statutul de refugiat.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin decizia nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, i-a fost respinsă cererea de azil.

Susține că, decizia i-a fost comunicată la 10.10.2024

Nu este de acord cu această decizie, o consideră ilegală și pasibilă anulării din considerentele expuse mai jos.

A indicat că, este născut la ***** în or. *****, Nigeria. Este nigerian și de religie creștin.

A venit în Republica Moldova 09.11.2022 cu scopul de a solicita azil.

În anul 2022 a plecat din Nigeria în R Moldova pentru a fi înmatriculat la Universitatea Americană din R. Moldova. Referitor la motivul solicitării azilului menționează că în Nigeria nu are de ce să se întoarcă fiindcă avea o afacere și un teren pe care le-a vândut și toți banii i-a investit în studii. Dorește să rămână în Moldova pentru a-și reface viața.

Consideră că emiterea unei decizii de refuz a unei proiecției pe teritoriul Republicii Moldova este inadmisibilă, roagă să fie luate în considerare toate circumstanțele relatate pentru a fi luată o decizie corectă în privința sa.

În drept, decizia contestată este pasibilă anulării deoarece este ilegală în fond, fiind emisă contrar prevederilor Legii 270 privind azilul în Republica Moldova.

În conformitate cu prevederile alin. 1 al articolului 17 din Legea privind azilul: ”Statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă”.

În conformitate cu prevederile art. 42 al Legii privind azilul, ”(2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 48 al Legii privind azilul, ”(1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau de a fi expus la un risc serios, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.”

Concluzionează prin a declara că în decizia contestată lipsește atât ”cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil”, prevăzută de art. 42 al Legii 270, cât și întemeierea autorităților competente ”pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.”, care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al aceleiași Legi 270.

Face referire la prevederile art. art. 3, 5, 6, 7, 10, 17, 20, 21, 36, 39 alin. (2), 206 din Codul Administrativ, art. 12 alin. (1) din Codul de Procedură Civilă.

Susține că, noțiunea de „act administrativ” este reglementată în legislația națională, cât și în Rezoluția (77)31 Cu privire la protecția individului fată de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997, statuează că actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în “virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în

care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 6 alin. (1) lit. a)-c) din Legea 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova stabilește că, intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; prezintă documente care justifică scopul intrării și fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada șederii, cât pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit de către un alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea.

Conform art. 56 lit. a)-f) din Legea nr.200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționale exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a. cărei cetățenie a dobândit-o.

În conformitate cu art. 11 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, nici un solicitant de azil nu va fi expulzat sau returnat de la frontieră ori de pe teritoriul Republicii Moldova.

Conform art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin.(3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit prevederilor art.51 alin.(1) lit. a)-b) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: s-a prezentat in punctul de trecere a frontierei de stat și se află pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, reține că, prin noțiunea de azil se înțelege, o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Conchide că, din motivarea deciziei de respingere observă faptul că Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii reclamantului de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

La data de 20 mai 2025, din partea pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație a parvenit referința pe marginea acțiunii prin care solicită respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind neîntemeiată. (f.d. 47-50)

În motivarea poziției a indicat că, reclamantul *****, cetățean al Nigeriei, născut la ***** în or. *****, Nigeria, de naționalitate nigerian, de religie creștin, a solicitat protecție internațională (statut de refugiat) în Republica Moldova la data de 22.02.2024 . Cererea sa a fost examinată de Direcția Regională Centru a IGM, care, prin Decizia nr.5150/24/DAA din 03.09.2024, a respins cererea de azil, constatând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. Reclamantul a fost notificat cu privire la decizie la 10.10.2024.

În cadrul interviului desfășurat la IGM, asistat de un traducător de limbă engleză, reclamantul a declarat că a părăsit Nigeria spre Republica Moldova în anul 2022 pentru studii la Universitatea Americană din Republica Moldova. A părăsit statul de origine și a călătorit cu un pașaport eliberat de autoritățile nigeriene din or. Portharcourt în anul 2021, careva impedimente la eliberarea pașaportului precum și interdicții de părăsire a țării nu au fost. A ajuns în Republica Moldova tranzitând Turcia.

În Republica Moldova a fost documentat cu permis de ședere cu scop de studii, care în luna februarie 2024 i-a fost anulat din motiv că nu a achitat studiile universitare și contractul de studii a fost anulat. Ulterior a solicitat azilul pe teritoriul Republicii Moldova. Motivul depunerii este ne dorința de a se întoarce în Nigeria, unde până la plecare a avut o afacere și un teren, pe care le-a vândut. În cazul întoarcerii va trebui să înceapă toate activitățile de la zero. A mai declarat că în tara sa nu a fost condamnat pentru careva fapte ilegale și nu a fost supus unor persecuții.

Reclamantul nu a furnizat detalii concrete sau probe care să susțină existența unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de vătămări grave în țara sa de origine. Declarațiile sale au fost considerate nespecifice, lipsind elemente care să individualizeze un pericol personalizat, conform cerințelor legale.

Susține autoritatea publică pârâtă că, cererea reclamantului nu îndeplinește condițiile pentru acordarea protecției internaționale, astfel cum sunt prevăzute de Legea nr. 270/2008, Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților, Protocolul din 1967 și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO). în continuare, detaliem argumentele juridice împotriva cererii de azil:

Referitor la neîndeplinirea condițiilor pentru statutul de refugiat, a indicat că, conform art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008, statutul de refugiat se acordă străinului care, „în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări". în mod similar, art. 1A(2) din Convenția de la Geneva din 1951 definește refugiatul ca fiind o persoană care are o „teamă bine întemeiată de persecuție" pentru motivele enumerate.

Reclamantul nu a demonstrat o astfel de teamă, în interviu, acesta a invocat doar ne dorința de a se întoarce în țara sa, fără a indica vreun pericol specific legat de statul Nigeria. Nd a prezentat dovezi privind persecuții pe motive de rasă, religie naționalitate, apartenență la un grup social sau opinii politice.

Conform Manualului UNHCR privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat (pct. 62), persoanele care părăsesc țara din motive economice, personale sau generale, fără a demonstra o teamă de persecuție bazată pe motivele Convenției, nu se califică pentru statutul de refugiat.

Referitor la neîndeplinirea condițiilor pentru protecția umanitară, a indicat că, art. 19 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 prevede acordarea protecției umanitare străinului care nu îndeplinește condițiile pentru statutul de refugiat, dar în a cărui privință „există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămări grave" definite la art. 45 alin. (3), respectiv: a) condamnarea la pedeapsa capitală sau riscul executării; b) tortura, tratamentele sau pedepsele inumane ori degradante; c) amenințări grave și individuale la adresa vieții sau integrității corporale ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional.

Pe marginea condiției privind condamnarea la pedeapsa capitală, a indicat că, nu există dovezi că reclamantul este urmărit penal sau expusă riscului de condamnare la moarte. Acesta nu a raportat condamnarea pentru infracțiune.

Pe marginea condiției privind tortura sau tratamentele inumane, a indicat că, conform Convenției împotriva torturii (ratificată de Moldova la 31.05.1998), tortura implică acte intenționate care provoacă suferințe fizice sau psihice grave. Reclamantul nu a indicat că ar fi fost supus sau că riscă astfel de tratamente în Nigeria.

Pe marginea condiției privind violența generalizată în conflict armat, a indicat că, rapoartele internaționale confirmă că în Nigeria nu există un conflict armat intern sau internațional care să genereze violență.

Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special cazurile M.S.S. v. Belgia și Grecia (nr. 30696/09, 21.01.2011) și Sufi și Elmi v. Regatul Unit (nr. 8319/07 și 11449/07, 28.06.2011), subliniază că principiul non-refoulement (art. 3 CEDO) se aplică doar atunci când există un risc real și previzibil de încălcare a drepturilor la viață (art. 2) sau de tortură/tratament inuman (art. 3). Reclamantul nu a demonstrat un risc individualizat de încălcare a acestor drepturi. În Sufi și Elmi, CEDO a stabilit că riscul trebuie să fie specific și nu general, iar în absența unor dovezi concrete (ex. amenințări directe, implicare în activități vizate de autorități), protecția nu se justifică.

De asemenea, în E.G. v. Suedia (nr. 43611/11, 23.03.2016), CEDO a subliniat că solicitantul trebuie să demonstreze un risc personalizat, nu doar Condiții generale dificile în țara de origine. Reclamantul nu a prezentat dovezi privind un risc specific, cum ar fi implicarea în activități politice sau sociale care să o expună persecuției.

În concluzie autoritatea publică pârâtă, a indicat că, solicitantul a părăsit țara de origine legal, în baza documentelor de călătorie eliberate legal de autoritățile nigeriene. Careva restricții la obținerea documentelor și părăsirea teritoriului Nigeriei din partea autorităților nu au fost.

Absența oricărui interes din partea autorităților, combinată cu lipsa dovezilor privind un risc personalizat, exclude aplicabilitatea protecției internaționale.

Solicitantul a părăsit țara de origine cu scopul de a face studii în Republica Moldova, fapt care și a avut loc - a studiat 2 ani. Șederea sa pe teritoriul Republicii Moldova în perioada 2022 - 2024 a fost una legală, în baza permisului de ședere în scop de studii. După expirarea permisului șederea sa a devenit ilegală și acesta urma să părăsească țara de origine. Din acest considerent deduce că, cererea de azil este depusă cu scopul de a-și legaliza șederea pe teritoriul Republicii Moldova.

Menționează că, potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 270 din 2008 cu privire la azil, solicitantul de azil este obligat să depună eforturi pentru a-și susține declarațiile prin, orice, dovezi care îi stau la dispoziție și să ofere explicații prin care să justifice lipsa dovezilor, dar solicitantul de azil nu și-a îndeplinit obligația stabilită în lege.

Până a ajunge în Republica Moldova, ***** a tranzitat Turcia, dar nu a solicitat azilul în țara respectivă. Acest fapt demonstrează lipsa unor măsuri de persecuție în privința sa în țara de origine, deoarece în caz contrar solicitantul de azil care într-adevăr a fost persecutat, ar folosi prima ocazie de a solicita protecție internațională. De fapt, acest fapt a fost explicat însăși de solicitantul de azil, care a fost sincer, declarând în cadrul interviului că, scopul este să își legalizeze șederea pe teritoriul Republicii Moldova.

În baza declarațiilor făcute în cadrul interviului, precum că a vândut toată averea în Nigeria și în cazul întoarcerii trebuie să înceapă totul de la zero, concluzionează că ***** se încadrează în noțiunea de migrant economic.

Conchide că, pe baza celor expuse, cererea reclamantului nu îndeplinește condițiile legale pentru acordarea statutului de refugiat sau a protecției umanitare. Lipsa unei temeri bine întemeiate de persecuție, absența riscurilor de vătămări grave și situația din Nigeria, care nu indică pericole generalizate aplicabile reclamantului, justifică respingerea cererii.

În ședința de judecată.

În şedinţa de judecată reclamantul *****, reprezentat de avocata Natalia Găină, fiind asistat de interpretul Talukder Sydur, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

În şedinţa de judecată, reprezentantul pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație, Armanu Igor, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanţei de judecată.

Examinând acțiunea reclamantului *****, audiind explicațiile participanților la proces, studiind argumentele pârâtului, probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor, normele legii aplicabile, instanța de judecată constată că acțiunea este admisibilă şi pasibilă de a fi respinsă, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

Referitor la admisibilitatea acțiunii.

În sensul art.20 și art.189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege. Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art.10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Prin urmare, decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 – este act administrativ individual defavorabil emis în privința reclamantului *****.

Instanța de judecată reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art. 17 din Codul administrativ, prevede că, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Instanța menționează că la art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea ”revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în prima facie - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. – probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

Reclamantul ***** este destinatarul actului administrativ individual contestat.

Noțiunea „revendică încălcarea” nu echivalează cu noțiunea „vătămarea dreptului”.

”Revendicarea încălcării” justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului” se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, 20 Constituția RM, art. 39 CA).

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

În temeiul art. 191 alin.(1) din Codul administrativ, controlul de legalitate a actelor Inspectoratului General pentru Migrație este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în obligare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Or, obiectului acțiunii în obligare constă în obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Urmează a fi reținut că, cu decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024, reclamantul ***** a făcut cunoștință la 10 octombrie 2024.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ privind anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil a fost înaintată la data 23 octombrie 2024, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către reclamantul *****.

Instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ în privința acțiunii de contencios administrativ înaintată de ***** nu se regăsesc, prin urmare, acțiunea este admisibilă.

Referitor la temeinicia acțiunii.

În speţă, din materialele dosarului, explicațiile expuse în acțiune și referință, instanţa reţine că, ***** s-a născut la data de *****, în or. *****, Nigeria, de naționalitate nigerian și de religie creștină.

*****, a susținut că în anul 2022, a plecat din Nigeria în Republica Moldova pentru efectuarea studiilor.

La data de 22 februarie 2024, reclamantul ***** a formulat către Inspectoratul General pentru Migrație o cerere de azil. (f.d. administrativ 1)

Potrivit răspunsului nr. E/3298 din 22 martie 2024 eliberat de Serviciul de Informații și Securitate, referitor la cetățeanul ***** a comunicat că nu deține date defavorabile. (f.d. administrativ 50)

În cadrul interviului din 03 septembrie 2024, reclamantul a invocat că în anul 2022, a plecat din Nigeria în Republica Moldova, tranzitând Turcia, cu scop de studii. Solicitantul a menționat că în Republica Moldova și-a perfectat permis de ședere în scop de studii, care a fost valabil până în luna februarie 2024. Totodată, dumnealui a comunicat că solicită azil pe teritoriul Republicii Moldova din motiv că nu are pentru ce să se întoarcă în Nigeria, având o afacere și un teren acolo, le-a vândut, iar toți banii ia investit în studii, de aceea dorește să rămână în Republica Moldova pentru a-și reface viața. Suplimentar a indicat că nu dorește să se întoarcă în Nigeria pentru că ar trebui să înceapă totul de la zero, astfel, dorește să rămână aici. (f.d. administrativ 15-17)

Prin Decizia nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024, emisă de Direcția de azil și apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație, cererea de azil depusă de ***** a fost respinsă, pe motivul neîndeplinirii condițiilor necesare pentru acordarea protecției conform art. 19 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. (f.d. administrativ 6-13)

Decizia a fot comunicată reclamantului ***** la data de 10.10.2024. (f.d. administrativ 5)

Nefiind de acord cu Decizia nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024, la 23 octombrie 2024 reclamantul a contestat-o în instanța de judecată. (f.d. 4-8)

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 6 alin. (1) lit. a)-c) din Legea 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova stabilește că, intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; prezintă documente care justifică scopul intrării și fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada șederii, cât pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit de către un alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea.

Conform art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

După cum rezultă din conținutul art. 45 alin. (3) lit. a)-c) al Legii privind azilul în Republica Moldova, prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Reieșind din prevederile art. 56 lit. a)-f) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Conform art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea privind azilul în Republica Moldova, după intervievarea solicitantului de azil, în baza materialelor cuprinse în dosar, se emite una dintre următoarele decizii: respingerea cererii de azil.

Instanța de judecată reține că, prin noțiunea de azil se înțelege, o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, se atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În același timp, instanța notează că, este important de a stabili dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

În sensul celor enunțate, instanța reține că, reclamantul *****, la data de 22.02.2024, s-a adresat către Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu cerere de azil, fiind întocmit și chestionarul anexă la cererea de azil depusă.

Concomitent, din actele cauzei rezultă că, la 03.09.2024 a fot întocmită Nota de interviu, la sediul Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu prilejul intervievării solicitantului de azil - *****.

În acest sens, instanța menționează că potrivit art. 51 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție.

Cu privire la motivul invocat de reclamant întru acordarea protecției pe teritoriul Republicii Moldova, instanța reține că, cercetând starea de fapt, nu s-au constatat în raport cu solicitantul *****, cetățean al Republicii Nigeria, temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Dimpotrivă, reclamantul a menționat că a plecat legal din țara de origine, venind în Republica Moldova la studii. Totodată menționând că nu vrea să se întoarcă în Republica

Nigeria, din motiv că a vândut afacerea și terenul care îl avea și nu dorește să înceapă totul de la început.

Totodată, reclamantul nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație în cadrul procedurii administrative, nici instanței de judecată, probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că a fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățenie o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Instanța de judecată reține că, reclamantul nu a probat faptul că, în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra.

Reieșind din materialele dosarului, instanța de judecată reține cu certitudine că, reclamantul ***** a părăsit țara de origine în lipsa unor circumstanțe care l-ar constrânge la asemenea pas.

Mai mult, reclamantul a părăsit țara de origine legal, în baza actelor de identitate eliberate de autoritățile Republicii Nigeria, urmărind să ajungă în Republica Moldova, respectiv nu a probat afirmația că se teme de persecuțiile sau a riscului real de a fi suspus unor vătămări grave la care urmează a fi supus în țara sa de origine *****, or, nu au fost relevate nici un fel de circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea sa în Republica Nigeria acesta ar putea fi supus unui risc real de tratamente inumane.

În context, instanța constată că, în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cît și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nici o probă convingătoare și pertinentă.

Instanța subliniază că, statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de: „temeri bine întemeiate”, conține atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

În acest context, așa cum atestă actele prezentate, de autoritatea publică au fost evaluate declarațiile făcute de solicitantul de azil, *****, raportate la situații concrete, cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului fiind indispensabilă.

La fel, instanța relevă că, solicitantul de azil nu a întâmpinat nici un obstacol din partea autorităților de stat, iar în cadrul interviului ultimul nu a individualizat nici o acțiune întreprinsă împotriva sa, ce ar pune în pericol viața sau integritatea acestuia.

În această ordine de idei, instanța de judecată reține că, temerea invocată de solicitant, just a fost apreciată de autoritatea publică pârâtă că, nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil ***** să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În acest sens, instanța consideră relevantă concluzia Curții Europene pentru Drepturile Omului, în cauza *Vilvarajah și alții contra Regatului Unit* (respingerea unor solicitanți de azil din Sri Lanka spre țara lor de origine), astfel, nici Convenția, nici Protocoalele acesteia nu consacră un drept la azil politic. Totuși, în asemenea circumstanțe, o simplă posibilitate de rele tratamente nu antrenează în sine o violare a art. 3.

Din raționamentele expuse, instanța va constata temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea Deciziei nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 cu privire la respingerea cererii de azil, or, reclamantul, ***** nu a probat faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine, că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, respectiv, în privința reclamantului nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia pretențiilor reclamantului *****, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează

competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse de către reclamant referitor la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide că, decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 cu privire la respingerea cererii de azil, este legală și întemeiată.

Având în vedere netemeinicia pretenției de bază, subsecvent, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată și pretenția privind obligarea autorității publice pârâte să acorde protecție internațională.

Față de cele ce preced, instanța de judecată ajunge la concluzia de respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), 232 din Codul administrativ, instanța de judecată

H o t ă r ă ș t e:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 5150/24/DAA din 03.09.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Râșcani). Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței, Cristina Panfil
Judecător